

AMBER

RYTIER TIENA

ROGER ZELAZNY

◆◆
KNIHA 9

TATRAN

AMBER

KRONIKY AMBERU

ROGER ZELAZNY

TATRAN

Z anglického originálu Roger Zelazny: The Great Book of Amber
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avon Books, Inc., New York, USA 1999,
preložili Linda Magáthová, Lucia Halová a Martina Petáková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2018 ako 5177. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Jazyková redaktorka Daniela Šinková
Technická redaktorka Jozefína Novotná
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.
Knight of Shadows copyright © 1989 by Amber Corporation
Translation © Linda Magáthová, Lucia Halová a Martina Petáková 2018
Illustrations © Vladimír Križan 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

KNIHA DEVIATA

Rytier tieňa

I

Volala sa Julia a ja som si bol nabetón istý, že zomrela už tridsiateho apríla, keď to všetko nabralo obrátky. Udalosti, ktoré sa vtedy zbehli, začali do seba zapadať. Začalo sa to, keď som našiel jej pozostatky a zahlušil psiu beštiu, čo ju podľa všetkého roztrhala. Kedysi sme spolu chodili, predpokladám, že toto mohol byť skutočný začiatok. Kedysi dávno.

Asi si z mojej strany zaslúžila viac dôvery. Nemal som ju brať na prechádzku Tieňom. Pohádali sme sa a odvtedy sa mi odcudzila, temné presvedčenie ju zaviedlo do bytu naničhodného okultistu Victora Melmana, ktorého som neskôr zniesol zo sveta. Ten istý Victor Melman sa stal obeťou Luka a Jasry. Teraz som si však mohol aspoň trochu odpustiť za to, čo som si myslel, že som urobil, lebo sa zdalo, že som to nakoniec neurobil. Takmer.

Na to, že nie som za nič zodpovedný, som však prišiel práve vo chvíli, keď som to páchal. Čiže presne vtedy, keď som vrazil nôž do boku tajomného čarodejníka menom Maska, ktorý mi už nejaký čas išiel po krku – ukázalo sa, že pod maskou sa v skutočnosti skrýva Julia. Môj nevlastný brat Jurt, ktorý sa ma neúnavne usiloval skántriť dlhšie než ktokoľvek z jeho konkurentov, ju schmatol a obaja sa vyparili, potom ako sa zmenil na akýsi živý Tromf.

Keď som utekal z rozpadajúcej sa horiacej Pevnosti štyroch svetov, odskočil som pred padajúcim trámom a ocitol sa v zajatí zvyškov muriva a horiacich dosiek. Náhle okolo mňa preletela tmavá kovová guľa. Ako sa na mňa valila, naberala objem. Tresla do steny, odrazila sa, prekotúľala na opačnú stranu a nechala za sebou dieru, do ktorej by sa pokojne zmestil celý človek. Dvakrát som neváhal a konal som. Vonku som preskočil priekopu, s pomocou Logru som strhol kus plota a spolu s ním aj oddiel vojakov. Zvrtol som sa a zvolal: „Mandor!“

„Tu som,“ začul som tichý hlas spoza ľavého pleca.

Otočil som sa a zbadal, ako chytil kovovú guľu. Raz sa pred nami odrazila a skočila mu do natiahnutej ruky.

Oprášil si popol z čiernej vesty, prstami si prehrabol vlasy. Na tvári sa mu zjavil úsmev. Pozrel na dóm v plameňoch.

„Svoj sľub kráľovnej si dodržal,“ prehodil, „myslím, že tu už nemáme čo robiť. Ideme?“

„Jasra je stále vnútri,“ odvetil som. „Bojuje so Sharuom.“

„Takže si s ňou ešte neskončil?“

Pokrútil som hlavou.

„Stále vie veľa vecí, ktoré neviem ja. A budem ich potrebovať.“

Nad Pevnosťou vyšľahli mohutné plamene, na okamih znehybneli vo vzduchu, vzápätí vyšľahli ešte vyššie.

„To mi nedošlo,“ povedal. „Mal som pocit, že je rozhodnutá znova získať Prameň pre seba. Keď ju teraz vytiahneme, bude si naň robiť nároky Sharu. To ti neprekáža?“

„Ak ju odtiaľ nevyslobodíme, hrozí, že dostane Jasru.“

Mandor pokrčil plecami.

„Niečo mi hovorí, že si s ním poradí. Stavíme sa?“

„Možno máš pravdu,“ prikývol som s pohľadom upretým na Prameň tryskajúci do oblohy. „Vyzerá ako ropný vrt. Dúfam, že víťaz si s niečím takým bude vedieť rady, ak vôbec bude nejaký víťaz. Podľa všetkého dlho nevydržia, čoskoro tam nezostane kameň na kameni.“

Uškrnul sa.

„Podceňuješ sily, ktoré vytvorili na svoju ochranu,“ namietol. „Dobre vieš, že poraziť čarodejníka mágiou nie je také jednoduché. Ale pokiaľ ide o trvanlivosť pozemských konštrukcií, zrejme sa nemýliš. Smiem...?“

Prikývol som.

Ráznym švihom zdola nahor hodil kovovú guľu ponad priekopu k horiacej pevnosti. Skákala po zemi a zdalo sa, že pri každom odraze sa zväčšuje. Pri dopade vždy zvonivo zadunela, ako keď o seba tresnú činely – ten zvuk vôbec nezodpovedal jej obrovskej rýchlosti a veľkosti, a s každým odrazom zaznel hlasnejšie. Guľa vnikla do zničenej horiacej Pevnosti, ktorá sa už-úž išla zrútiť, a načas zmizla z dohľadu.

Práve som sa chcel spýtať, čo to má znamenať, keď sa pred dierou, ktorou som sa prešmykol, zjavil tieň obrovskej gule. Plamene začali ustupovať – okrem ohnivej veže trčiacej z rozbitého Prameňa – a v budove zaburácalo. Vzápätí nás minul ešte väčší okrúhly tieň. Aj cez podrážky som cítil otrasy zeme.

Jeden múr sa zrútil a zakrátko ho nasledoval ďalší. Zrazu som celkom zreteľne videl dovnútra. Cez mračná dymu a prachu sa opäť valili kontú-

ry gule. Plamene zhasli. Vďaka Logru som videl sily, čo prúdili medzi Jasrou a Sharuom.

Mandor natiahol ruku a o necelú minútu k nám priskákala drobná kovová guľôčka. Chytil ju.

„Podme sa tam pozrieť,“ navrhol. „Bola by škoda, keby sme si nechali ujsť finále.“

Prešli sme jednou z mnohých dier v plote. Priekopu medzičasom vyplnila sutina, po ktorej sme prešli na druhú stranu. Využil som zábranné kúzlo, aby som aspoň načas zdržal vojakov, ktorí sa znova zhromažďovali okolo budovy a čo najďalej od nás.

Keď sme prešli cez zrútený múr, zbadal som Jasru, ako stojí chrbtom k veži z plameňov so zdvihnutými rukami. Kvapky potu jej stekali po tvári začiernenej od sadzí a nechávali za sebou biele stopy. Cítil som pulzovanie síl, čo jej prechádzali telom. Asi tri metre nad ňou sa vo vzduchu vznášal Sharu fialový v tvári, s hlavou vykrútenou nabok, akoby mal zlomené väzy. Nezasväteným by sa mohlo zdať, že sa dívajú na nejaký druh magickej levitácie. Vďaka Logru som však videl vlákno sily, na ktorom visel bezmocný Sharu. Stal sa obeťou aktu, ktorý by sa zrejme dal nazvať čarodejníckym lynčovaním.

„Bravo!“ zhodnotil Mandor a pomaly zľahka zatlieskal. „Čo som ti vravel, Merlin? Mali sme sa stavať, vyhral by som.“

„Vždy si vedel lepšie odhadnúť talent než ja,“ uznal som.

„... a prisahaj, že mi budeš slúžiť,“ ozval sa Jasrin hlas.

Sharu pohol perami.

„A prisahám, že ti budem slúžiť,“ vydýchol.

Pomaly spúšťala ruky a vlákno sily, ktoré ho držalo, sa predlžovalo. Keď klesal k popraskanej podlahe Pevnosti, pohla prstami ako dirigent povzbudzujúci dychové nástroje, z Prameňa vyšľahol mohutný plameň, zahalil Sharua a prehnal sa cez neho k zemi. Efektné, ale nechápal som, aký to má význam...

Sharu ďalej pomaly klesal, akoby niekto v nebi lovil krokodíly na návnadu. Prstami nôh sa blížil k zemi, a ja som sa pristihol, že v sústrastnom predvídaní miernejšieho tlaku na jeho krk zadržiam dych. Bol som na omyle. Len čo sa mu prsty dotkli podlahy, zaborili sa do nej a Sharu sa prepadal čoraz hlbšie ako nejaký začarovaný hologram. Najprv po členky, potom po kolená a zabáral sa ďalej. Netušil som, či vôbec dýcha. Z Jasriných pier vychádzali tiché litanie príkazov, z Prameňa sa v pravidelných intervaloch oddeľovali plamene a zahaľovali Sharuovi telo. Bol v zemi až po pás, po plecia, prepadával sa čoraz hlbšie. Keď sme videli už len hlavu s prázdnyim pohľadom, Jasra spravila ďalšie gesto a Sharuova cesta do zeme sa skončila.

„Teraz si strážca Prameňa,“ vyhlásila, „a ja tvoja pani. Uznávaš to?“
Skrivil opuchnuté pery.

„Áno,“ hlesol sťažka.

„Tak choď skrotiť ten oheň,“ rozkázala. „Nastupuješ do služby.“

Potom kývla hlavou a Sharu sa začal znova prepadať. O chvíľu už bolo vidieť len chumáč vlasov, a vzápätí aj ten pohltila zem. Vlákno sily zmizlo.

Odkiaľšal som si. Jasra zvesila ruky a obrátila sa ku mne. Slabo sa usmievala.

„Je živý, alebo mŕtvy?“ opýtal som sa a dodal: „Čisto z akademického záujmu.“

„Vlastne celkom neviem,“ odvetila. „Asi oboje. Napokon, ako aj my všetci.“

„Strážca Prameňa,“ prehodil som zamyslene. „To znie celkom zaujímavo.“

„Určite zaujímavejšie než vešiak na šaty,“ poznamenala.

„Asi áno.“

„Tuším máš pocit, že by som sa ti mala poďakovať za vzkriesenie,“ nadhodila.

Pokrčil som plecami.

„Ak mám byť úprimný, momentálne mám iné starosti.“

„Chcel si dať bodku za naším nepriateľstvom,“ skonštatovala, „a ja som chcela späť svoje panstvo. Moja mienka o Amberi je stále dosť nízka, som však ochotná uznať, že sme vyrovnaní.“

„To mi stačí,“ odvetil som. „Možno by ti však neprekážalo podeliť sa so mnou o istú informáciu.“

Prizmúrila oči a chvíľu si ma pozorne premeriavala, potom sa usmiala. „O Luka si nerob starosti.“

„Musím! Ten sviniar Dalt...“

Jasra sa však ďalej usmievala.

„Vieš niečo, čo ja nie?“ spýtal som sa.

„Viac ako dosť,“ odvetila.

„Podelíš sa o to so mnou?“

„S informáciami sa dá obchodovať,“ poznamenala, keď sa zem zachvela a ohnivá veža sa zaknísala.

„Ak ti sľubím, že pomôžem tvojmu synovi, povieš mi, ako to mám urobiť?“ zisťoval som.

Zasmiala sa.

„Keby som si myslela, že Rinaldo potrebuje pomoc, bola by som v tejto chvíli pri ňom. Ak sa nazdávaš, že mi chýba materinská láska, asi bude pre teba jednoduchšie, ak ma budeš ďalej nenávidieť.“

„Čo tým chceš povedať? Myslel som, že sme si kvit,“ bránil som sa.

„Ale to neznamená, že sa nemôžeme nenávidieť,“ odpovedala.

„Prosím ťa! Ak zabudnem na všetky tvoje pokusy pripraviť ma o život, v podstate proti tebe nič nemám. Náhodou si matkou niekoho, koho mám rád a vážim si ho. Ak je v úzkych, chcem mu pomôcť. A pokojne sa pritom udobrim aj s tebou.“

Mandor si odkašlal. Plamene klesli zhruba o tri metre, zatrepotali sa a znova sa trochu zmenšili.

„Ak ste z tej lopoty vyhladli,“ ozval sa, „ovládám znamenité kulinárske kúzla.“

Jasra sa naňho usmiala priam koketne a prisahal by som, že pritom zatrepotala mihalnicami. Niežeby Mandor nebol so svojou bielou hrivou celkom zaujímavý, ale od krásavca mal podľa mňa ďaleko. Netušil som, čím ženské tak priťahuje, ale väčšinou naňho letia. Už som aj skúmal, či si nepomáha kúzľami, ale nie. Musí mať v sebe celkom iné čaro.

„Skvelý nápad,“ zašvitorila nadšene. „Postarám sa o prestieranie a vy sa môžete pustiť do ostatného.“

Mandor sa uklonil. Plamene klesli až k zemi a napokon zhasli. Jasra okrikla Sharua, neviditeľného strážcu ohniska, aby ho udržoval. Potom sa obrátila a viedla nás k zvažujúcemu sa schodisku.

„Podzemná šachta,“ vysvetlila. „Do civilizovanejších kútov sveta.“

„Tak mi napadlo,“ poznamenal som, „že každý, na koho natrafíme, bude zrejme verný Julii.“

Jasra sa zasmiala.

„Rovnako ako boli kedysi verní mne. A predtým mnou Sharuovi,“ odpovedala. „Sú to profesionáli. Patria k tomuto miestu. Sú platení za to, aby ochraňovali víťaza, a nie aby mstili porazených. Po večeri k nim prehovorím a budú mi jednomyselne a úprimne oddaní až do ďalšej uzurpácie moci. Pozor na tretí schod, je tam uvoľnená dlaždica.“

Viedla nás ďalej popri falošných múroch hlbšie do tmavého tunela. Zdalo sa mi, že ideme na severozápad – teda k tej časti citadely, s ktorou som sa už zoznámil na svojej predchádzajúcej výprave. V ten deň som Jasru vyslobodil zo zajatia Masku, teda Julie, a vzal som ju do Amberu, kde nám nejaký čas slúžila ako vešiak na šaty. Chodba, do ktorej sme vstúpili, bola úplne tmavá, ale Jasra vyčarila pohyblivé fosforeskujúce svetielko, ktoré nám ukazovalo cestu vlhkou tmou. Vzduch páchol zatuchlinou a múry pokrývali pavučiny. Mimo kľukatého dláždeného chodníčka uprostred chodby podlahu tvorila holá hlina. Boky lemovali smradľavé kaluže a kde-tu sa popri nás i vo vzduchu mihlo drobné zviera.

V podstate nám bolo svetlo zbytočné. Všetkým. Vďaka znaku Logru, ktorý som ešte stále neodvolal, som mal kúzelné videnie a sám znak

navyše mihotavo osvetľoval všetko naokolo. Okrem toho ma mohol varovať pred čímkolvek magickým, napríklad pred klamlivými zaklínadlami, ktoré sa mohli skrývať v okolí, alebo pred nečakanou Jasrinou pozornosťou. Človek totiž nikdy nevie. Vďaka svojmu magickému zraku som videl, že znak sa vznáša aj pred Mandorom. Pravdaže, pokiaľ si spomínam, Mandor nepatril k dôverčivým typom. Pred Jasrou sa podobne vznášal akýsi mráčik neurčitého vzoru. Všetci sme sa teda mali na pozore. Svetielko pred nami tancovalo ďalej.

Prešli sme okolo kopy sudov do očividne veľmi dobre zásobenej pivnice. Mandor po niekoľkých krokoch zastal a obozretne vytiahol z police naľavo zaprášenú fľašu. Končekom plášťa očistil vinetu.

„No teda!“ zvolal.

„Čo sa deje?“ vyzvedala Jasra.

„Ak je stále dobré, pripravím vám nezabudnuteľnú večeru.“

„Vážne? Tak ich pre istotu vezmime viac,“ odvetila. „Tieto tu boli prv, než som zasadla na trón ja. A možno aj Sharu.“

„Merlin, zober tieto dve,“ požiadal ma Mandor a podal mi obe fľaše. „Opatrne s nimi, prosím ťa.“

Znovu sa zahľadel na policu. Potom vybral ďalšie dve fľaše, ktoré si nechal.

„Už chápem, prečo to tu tak často obliehajú,“ obrátil sa k Jasre. „Vedieť o tomto, tiež by som mal pokušenie dobýjať sa sem.“

Vystrela ruku a stisla mu plece.

„Sú aj jednoduchšie spôsoby, ako získať, čo chcete,“ zachichotala sa.

„Budem to mať na pamäti,“ odvetil.

„To dúfam.“

Odkášľal som si.

Jasra na mňa zagánila, potom sa odvrátila. Prešli sme nízkym vchodom a nasledovali ju nahor po vrzgajúcom drevenom schodisku. Ocitli sme sa vo veľkej komore a pokračovali do rozľahlej opustenej kuchyne.

Jasra sa rozhliadla.

„Prekliati sluhovia! Nikdy nie sú tam, kde ich potrebujete,“ odfrkla.

„Žiadnych nepotrebujeme,“ oponoval Mandor. „Ukážte mi, kde sa tu môžeme v pokoji najesť, a ja si už nejako poradím.“

„Výborne,“ odvetila. „Tadiaľto, prosím.“

Zaviedla nás až do kuchyne. Cestou sme minuli niekoľko miestností a po schodisku sme vyšli nahor.

„Ladové polia?“ spýtala sa. „Sopečné polia? Hory? Alebo more zmietaené búrkou?“

„Ak nám ponúkate výhľad,“ odvetil Mandor, „uprednostňujem hory.“
Pozrel na mňa, prikývol som.

Zaviedla nás do dlhej úzkej miestnosti. Otvorili sme okenice a uvideli flakatý horský hrebeň s oblými vrcholkami. Sieň bola chladná a trochu zaprášená, steny po celej dĺžke lemovali police plné kníh, kryštálov, zväčšovacích skiel, téglíkov s farbami. Nechýbalo ani niekoľko jednoduchých magických nástrojov, mikroskop a ďalekohľad. Uprostred stál stôl na kozách, na bokoch lavice.

„Ako dlho vám bude trvať príprava?“ spýtala sa Jasra.

„Minútu, možno dve,“ odvetil Mandor.

„V tom prípade,“ prehodila, „by som sa pred jedlom rada trochu upravila. A vy možno tiež.“

„Dobrý nápad,“ prikývol som.

„Isteže,“ prisvedčil aj Mandor.

Zaviedla nás k neďalekým izbám, podľa všetkého slúžili ako hosťovské, a nechala nás tam s mydlom, uterákmi a vodou. Dohodli sme sa, že o pol hodiny sa stretneme v dlhej miestnosti.

„Myslíš, že má niečo za lubom?“ spýtal som sa, keď som si vyzliekal košeľu.

„Nie,“ odvetil Mandor. „Možno si trochu lichotím, ale myslím, že tú večeru si nenechá len tak ujsť. A čosi mi hovorí, že sa pred nami chce ukázať v plnej kráse, s celou svojou gráciou, keďže zatiaľ sme ju mali možnosť vidieť... v inom svetle. A možno nám dokonca prezradí nejaké klebety alebo tajomstvá...“ Pokrútil hlavou. „Asi si jej nemohol dôverovať doteraz a nevyučujem, že si tvoju dôveru nezaslúži ani do budúcnosti. Ale ak je môj úsudok správny, pri dnešnej večeri si dá pohov.“

„Beriem ťa za slovo,“ odvetil som a opláchol si mydlovú penu.

Mandor sa na mňa uškrnul, a prv než sa pustil do svojej očisty, vyčaril vývrtku a otvoril víno, „aby dýchalo“. Veril som, že sa nemýli, pre každý prípad som si však nechal znak Logru. Nikdy neviem, či ma nenapadne nejaký démon alebo či sa nebudem musieť vyhýbať padajúcemu múru.

Žiadni démoni na mňa nevyskočili, aj múry zostali pevne stáť. Vošiel som do jedálne za Mandorom a sledoval, ako ju premieňa pomocou niekoľkých slov a gest. Stôl na kozách a lavice nahradil okrúhly stôl s pohodlnými stoličkami rozmiestnenými tak, aby z nich bol dobrý výhľad na hory. Jasra sa zatiaľ neukázala, nuž som medzitým doniesol dve fľaše, ktorých vetranie Mandor považoval za nadmieru dôležité. Ešte som ich ani nestihol položiť na stôl, a Mandor už vyčaril vyšívajúci obrus a súpravu obrúskov, krehkého porcelánu, ktorý akoby namaľoval sám Miró, a jemne tepané striebro. Chvíľu pozorne skúmal svoje dielo, potom striebro zmizlo a nahradila ho súprava s iným vzorovaním. Krúžil okolo stola, pohmkával

si a premeriaval stolovanie z rozličných uhlov. Len čo som sa pohol, aby som položil fľaše na stôl, v strede stola vykúzlil krištáľovú vázu plnú kvetov. Vzápätí sa objavili krištáľové čaše, tak som znova o krok ustúpil.

Odkasľal som si a Mandor si zjavne až vtedy znova uvedomil moju prítomnosť.

„Polož ich hentam, Merlin,“ ukázal a vľavo na stole sa objavil ebenový podnos.

„Možno by sme ho mali okoštovať, prv než príde dáma,“ dodal a nalial rubínové víno do dvoch pripravených čiaš.

Odpili sme si a Mandor pokýval hlavou. Bolo lepšie ako Baylovo. Ne-
porovnateľne lepšie.

„Nič mu nechýba,“ uznal som.

Obišiel stôl, pristúpil k oknu a zahľadel sa von. Nasledoval som ho. Predpokladal som, že niekde v tých horách sa stále skrýva Dave vo svojej jaskyni.

„Trochu bojujem s výčtkami svedomia,“ prehodil som, „že sa tu takto ulievame. Mám kopu roboty...“

„Možno dokonca viac, ako si myslíš,“ odpovedal. „Na tvojom mieste by som to hodnotil skôr ako vyčkávanie než ako zaháľanie. A od Jasry sa ti možno podarí získať nejaké informácie.“

„To je fakt,“ súhlasil som. „Len by ma zaujímalo aké.“

Mandor zakrúžil pohárom, napil sa a pokrčil plecami.

„Vie toho veľa. Možno sa preriekne, možno sa vďaka našej pozornosti rozjarí a bude o niečo veľkorysejšia. Ber veci tak, ako prichádzajú.“

Odpil som si. Keby som chcel byť protivný, povedal by som, že ma svrbia prsty, v skutočnosti ma však Logrus upozorňoval, že chodbou prichádza Jasra. Mandorovi som sa o tom nezmienil, bol som si istý, že aj on vytušil jej blížiacu sa prítomnosť. Jednoducho som sa obrátil k dverám a on takisto.

Jasra sa prezliekla do bielych šiat s hlbokým výstrihom a jedným ramienkom, ktoré mala na ľavom pleci upevnené diamantovou sponou, lesklé vlasy jej zdobila diamantová korunka a dodávala im podmanivý červenkastý nádych. Usmievala sa a príjemne voňala. Mimovoľne som vypol hruď a bleskovo som skontroloval, či mám čisté nechty.

Mandor sa uklonil úctivejšie než ja, ako zvyčajne. Mal som pocit, že by bolo vhodné povedať niečo pekné. „Si veľmi... elegantná,“ pokúsil som sa o kompliment a pohľadom som sa usiloval dodať mu dôstojnosť.

„Nestáva sa mi často, že večeriam s dvoma princami,“ poznamenala.

„Ja som vojvoda Západného pohraničia,“ opravil som ju, „nie princ.“

„Hovorila som o rode Sawallovcov,“ odvetila.

„Očividne ste sa na nás pripravili,“ začudoval sa Mandor.

„Len veľmi nerada by som porušila protokol,“ odvetila.

„V týchto končinách zriedka používam svoj chaoský titul,“ vysvetlil som.

„Škoda,“ prehodila. „Myslím, že je celkom... elegantný. Nie si asi tak tridsiaty v následníckej línii?“

Zasmial som sa.

„Ani takéto vysoké číslo to ani zďaleka nevystihuje,“ povedal som.

„Nie, Merle, skoro trafila,“ prekvapil ma Mandor. „Viac-menej.“

„Ako je to možné?“ spýtal som sa. „Keď som sa o to zaujímal naposledy...“

Nalial mi víno a ponúkol aj Jasru, ktorá súhlasne prikývla s úsmevom na perách.

„To muselo byť naozaj dávno,“ poučil ma. „Odvtedy došlo k ďalším úmrtiam.“

„Naozaj? Až toľkým?“

„Na Chaos!“ zdvihla Jasra čašu. „Na jeho slávu.“

„Na Chaos!“ pridala sa Mandor a tiež zdvihol pohár.

„Na Chaos!“ zopakoval som, štrngli sme si a pripili.

Zrazu som zacítil omamné vône. Obrátil som sa, na stole sa objavili ser-vírovacie misy. Jasra sa obrátila tiež, Mandor vykročil, mávol rukou a stoličky sa odsunuli.

„Usaďte sa, prosím, a dovoľte mi, aby som vás obslúžil.“

Sadli sme si, jedlo bolo znamenité. Okrem pochvalných poznámok o polievke zavládlo na niekoľko minút ticho. Nechcel som začínať rozhovor prvý, na druhej strane však bolo jasné, že moji dvaja spoločníci zrejme uvažujú rovnako.

Napokon si Jasra odkašľala. Spolu s Mandorom sme na ňu pozreli. Prekvapilo ma, ako nervózne odrazu pôsobí.

„Takže... Čo je nové v Chaose?“ začala.

„Práve robí veľkú česť svojmu menu,“ odvetil Mandor, „ale nechcem to zlahčovať.“ Na okamih sa odmlčal, potom dodal: „Politika.“

Pomaly prikývla, akoby premýšľala, či sa vyzvedať na podrobnosti, o ktorých by Mandor očividne najradšej mlčal, napokon si to rozmyslela a obrátila sa ku mne.

„Nanešťastie som toho počas svojho pobytu v Amberi veľa nevidela,“ poznamenala. „Z tvojich slov usudzujem, že v súčasnosti je to tam tiež trochu chaotické.“

Súhlasne som prikývol.

„Dobre, že Dalt je preč, ak narážaš na to. Niežeby niekedy predstavoval reálnu hrozbu, ale otravoval. Keď sme už pri ňom...“

„Nechajme ho tak,“ prerušila ma so sladkým úsmevom. „Popravde som mala na mysli niečo iné.“

Aj ja som sa usmial.

„Zabudol som, že ho nemáš rada.“

„Nejde o to,“ povedala. „Ten chlap má svoje využitie. Ide len o... politiku,“ dodala s povzdychom.

Mandor sa zasmial a my spolu s ním. Škoda, že mi nenapadlo zvaliť to na politiku, keď sa spomenul Amber. Teraz už bolo neskoro.

„Predčasom som kúpil obraz,“ začal som, „od istej Polly Jacksonovej. Je na ňom červený Chevrolet, ročník 1957. Úplne ma dostal. Práve ho mám v sklade v San Franciscu. Aj Rinaldo ním bol nadšený.“

Prikývla a zahľadela sa do okna.

„Vy dvaja ste kedysi boli v galériách, kedy sa dalo,“ poznamenala. „Vláčil po nich aj mňa. Vždy som bola presvedčená, že má dobrý vkus. Talent nulový, ale vyzná sa.“

„Čo myslíš tým nulovým talentom?“

„Má dobrú techniku, ale jeho obrazy nikdy ničím nevynikali.“

Tú tému som otvoril z konkrétneho dôvodu a toto nebol on. No táto stránka Lukovho života bola doteraz pre mňa neznámou a zaujala ma. Chcel som sa o nej dozvedieť viac.

„Jeho obrazy? Netušil som, že maľuje.“

„Skúšal to viackrát, no výsledky nikomu neukázal, lebo nestáli za veľa.“

„Ako je teda možné, že o nich vieš?“

„Pravidelne som mu prezerala izbu.“

„Keď nebol doma?“

„Isteže. Je to moje materské privilégium.“

Pokrčil som plecami. Znovu som si vybavil tú horiacu ženu v Králičej nore. Ale zahryzol som si do jazyka – teraz, keď sa konečne rozhovorila, nie je vhodný okamih na prekvapenia. Rozhodol som sa vrátiť k pôvodnej téme.

„Takto sa zoznámil s Victorom Melmanom?“

Chvíľu si ma premeriavala prižmúrenými očami, potom prikývla a dojedla polievku.

„Veru,“ odvetila, keď položila lyžicu. „Dostal od neho pár lekcií. Zaujali ho niektoré jeho obrazy a zašiel za ním. Možno aj nejaké kúpil, neviem. Raz sa zmienil o vlastných prácach a Victor ho požiadal, aby mu ich ukázal. Povedal, že sa mu páčia a že by ho azda mohol naučiť pár vecí, čo by mu pomohli.“

Zdvihla čašu, privoňala si, trochu odpila a znovu sa zadívala na hory.

Už-už som ju chcel vyzvať, aby pokračovala, keď sa odrazu rozosmia-la. Vyčkal som, až prestane.

„Úplný idiot,“ povedala napokon. „Ale talent mal, to musím uznať.“

„Čo tým myslíš?“ spýtal som sa.

„Po nejakom čase začal hovoriť o rozvíjaní svojej osobnej moci so všetkou tou rozvláčnosťou, akú zbožňujú polovzdelanci. Chcel dať Rinaldovi najavo, že je okultista a stojí pri zrode niečoho veľkého. Potom naznačoval, že by bol možno ochotný podeliť sa o to so správnou osobou.“

Znova sa rozosmiala. Pri predstave, ako sa ten vycvičený tuleň obracia s niečím takým na váženého majstra, som sa zasmial tiež.

„Všetko to, samozrejme, robil, lebo si uvedomil, že Rinaldo je bohatý,“ pokračovala. „Victor bol vtedy, ako zvyčajne, na dne. Rinaldo však nejavil o jeho ponuku žiadny záujem a časom k nemu prestal chodiť na lekcie maľovania. Mal pocit, že sa od neho naučil, čo mohol. Neskôr mi o tom povedal, a ja som si uvedomila, že by sa z neho dala vyrobiť dokonalá bábka. Bol presne ten typ, čo spraví všetko, len aby mal pocit skutočnej moci.“

Prikývol som.

„Potom ste s Rinaldom začali s tými návštevami? Na striedačku ste mu zatemňovali mozog a priučili ho skutočnej mágii.“

„Dost' skutočnej,“ povedala, „ale väčšinou som mala jeho tréning v rukách ja. Rinaldo naňho nemal čas, pripravoval sa na skúšky. Zvyčajne mal lepší prospech ako ty, či nie?“

„Škola mu šla znamenite,“ uznal som. „Keď už hovoríš o tom, ako ste Melmana zasväcovali do tajov moci a menili ho na svoj nástroj, musím si nevdojak pripomenúť dôvod: podnecovali ste ho, aby ma zabil, a to zvlášť originálnym spôsobom.“

Usmiala sa.

„Áno,“ odvetila, „no zrejme nie tak, ako sa domnievaš. Vedel o tebe a mal zohrať určitú rolu v tvojom obetovaní. Ale v deň, keď sa o to pokúsil a ty si ho zabil, konal na vlastnú päšť. Varovali sme ho a on zaplatil za svoju chybu. Celý sa triasol, aby všetku moc, ktorá z toho mala vziť, získal sám a nemusel sa o ňu s nikým deliť. Ako vravím – idiot.“

Snažil som sa pôsobiť nenútene, aby rozprávala ďalej. Usúdil som, že najpresvedčivejšie bude pokračovať v jedle. Sklopil som zrak, no sklamanie som zistil, že miska s polievkou zmizla. Vzal som si rohlík, rozlomil ho a chcel ho natrieť maslom – no zrazu som si všimol, že sa mi chvejú ruky. Vzápätí mi došlo, že by som ju najradšej zaškrtil.

Zhlboka som sa nadýchol, vydýchol a napil sa vína. Predo mnou sa objavil tanier so slaným pečivom; jemná vôňa cesnaku a rozmanitého dráždivého korenia mi naznačila, že sa mám upokojiť. Kývnutím som poďakoval Mandorovi, Jasra takisto. Natrel som si rožok.

Po niekoľkých hltoch som povedal: „Priznám sa, že tomu nerozumiem.“

Hovoríš, že Melman mal zohrať rolu v mojej rituálnej vražde, ale naozaj len menšiu?“

Jasra chvíľku mlčky jedla, potom sa jej znova podarilo vyčariť úsmev.

„Tá príležitosť bola príliš lákavá, aby som ju nevyužila,“ odvetila napokon. „Keď si sa rozišiel s Juliou a ona sa začala zaujímať o okultizmus, uvedomila som si, že ju budem musieť zoznámiť s Victorom, prinútiť ho, aby jej dával lekcie, naučil ju niekoľko jednoduchých trikov, využil jej bolesť z rozchodu a premenil ju na takú hlbokú nenávisť, že by ti v okamihu tvojho obetovania bez váhania podrezala hrdlo.“

Zabehlo mi, hoci jedlo malo výbornú chuť.

Napravo sa zjavil pohár ľadovej vody. Zdvihol som ho a spláchol hlt. Potom som si znovu odpil.

„Ha, už len táto reakcia stojí za to,“ ozvala sa Jasra. „Musíš uznať, že dať sa popraviť niekým, koho si kedysi miloval, dodá pomste šťavu.“

Kútikom oka som zazrel, ako Mandor prikývol. Nedalo mi nesúhlasiť, v tomto mala, samozrejme, pravdu.

„Uznávam, že to bola majstrovsky naplánovaná pomsta,“ povedal som. „Vedel o tom Rinaldo?“

„Nie, vtedy ste boli zasa dobrí kamaráti. Bála som sa, že by ťa varoval.“

Chvíľku som o tom premýšľal. „Na čom teda stroskotal tvoj plán?“ spýtal som sa napokon.

„Na čomsi, čo by mi nikdy nezišlo na um,“ odpovedala. „Julia mala skutočný talent. Absolvovala niekoľko lekcíí u Victora a všetko, čo vedel, dokázala lepšie – okrem maľovania. Prepánajána! Možno sa venuje aj tomu... Nevie. Vytiahla som si divokú kartu a tá rozohrala vlastnú hru.“

Striaslo ma. Spomenul som si na rozhovor s ty'igou na arborskom hrade, keď obývala telo Vinty Baylovej. „Rozvinula si Julia schopnosti, po ktorých túžila?“ spýtala sa ma. Odvetil som, že neviem. Priznal som, že sa to nikdy neprejavilo... Vzápätí som sa rozpamätal na naše stretnutie na parkovisku pred supermarketom a na psa, ktorému prikázala sadnúť si, a odvtedy sa už možno nikdy nepohol... Vybavil som si ten okamih, ale...

„Nikdy si si nevšimol jej talent?“ začudovala sa Jasra.

„To by som netvrdil,“ odvetil som a začalo mi dochádzať, prečo sa situácia vyvinula práve takto. „Rozhodne nie.“

Napríklad u Baskina a Robbinsa dokázala zmeniť príchuť zmrzliny, prv než si ju priložila k perám. Alebo tá búrka, v ktorej ostala suchá aj bez dáždnika.

Trochu zmätene sa zamračila, prižmúrila oči a zahľadela sa na mňa. „Ja tomu nerozumiem,“ poznamenala. „Keby si to bol tušil, mohol si ju učiť sám. Milovala ťa. Bol by z vás skvelý tandem.“

Stiahlo mi žalúdok. Mala pravdu – čosi som, prirodzene, tušil, možno dokonca vedel, ale nechcel som si to pripustiť. Možno som to v nej dokonca sám prebudil tou prechádzkou Tieňom, energiou svojho tela...

„Je to zložité,“ vzdychol som si, „a veľmi osobné.“

„Ach. Srdcové záležitosti sú buď veľmi jednoduché, alebo neobyčajne komplikované,“ prehodila. „Zdá sa, že nič medzi tým neexistuje.“

„Zjednoduším to,“ rozhodol som sa. „Keď som spozoroval jej schopnosti, už to medzi nami neklapalo a nemal som najmenšiu chuť podporovať podobné sily vo svojej bývalej, aby si ich potom jedného dňa mohla na mne vyskúšať.“

„Pochopiteľné,“ uznala Jasra. „Naozaj. A zároveň ironické.“

„Veru,“ prehodil Mandor, mávol rukou a pred nami sa objavili ďalšie misy. „Skôr než sa dáte uniesť rozprávaním plným intríg a skrytých aspektov duše, odporučil by som vám ochutnať prepeličie prsia s omáčkou z vína Mouton Rothschild, ryžu nadivoko a na spestrenie zopár kúskov špangle.“

Dohnal som ju k záujmu o mágiu tým, že som jej ukázal iný rozmer reality, uvedomil som si. A odohnal som ju od seba, pretože som jej nedôveroval natolko, aby som jej o sebe povedal pravdu. Myslím, že to celkom dobre dokumentuje moju schopnosť milovať a dôverovať. Ale toto som predsa vedel celý čas. Bolo tu ešte čosi iné. Bolo toho viac...

„Je to vynikajúce,“ rozplývala sa Jasra.

„Ďakujem,“ povedal Mandor, vstal, obišiel stôl a vlastnoručne jej dolial víno, hoci si mohol ušetriť prácu levitačným trikom. Všimol som si, že sa jej prstami ľavej ruky zľahka obšuchol o holé plece. Potom, aby sa nepovedalo, črpol trochu vína aj do môjho pohára a šiel si zasa sadnúť.

„Áno, skvelé,“ súhlasil som a pokračoval vo svojej stručnej introspekcii – mal som pocit, akoby som náhle precitol.

Ja som to šípil, podozrieval som ju od samého začiatku. Naša prechádzka Tieňom bola len tou najokázalejšou zo série malých improvizovaných skúšok, ktorým som ju príležitostne podroboval, lebo som dúfal, že ju prekvapím, a odhalím v nej... čo vlastne? Nuž, potenciálnu čarodejnicu. Takže?

Odložil som príbor a pretrel si oči. Bolo to blízko, hoci som to pred sebou dlho skrýval...

„Deje sa niečo, Merlin?“ opýtala sa Jasra.

„Nie. Len na mňa doľahla únava,“ klamal som. „Všetko je, ako má byť.“

Čarodejnica. Nielen potenciálna čarodejnica. Celý čas som mal podvedomý strach, že za tými aprílovými úkladmi o môj život bola ona, no potlačil som ho a ďalej som sa o ňu zaujímal. Prečo? Vedel som to a bolo mi to jedno? Bola mojou Nemezis? Miloval som svojho potenciálneho vraha